

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **R. A.**, zastoupena JUDr. Helenou Kölblovou, advokátkou se sídlem Štěpánská 39, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2005, čj. MHMP 227020/2005, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2008, čj. 5 Ca 110/2006 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně učinila dne 8. 4. 2003 za sebe před Velvyslanectvím České republiky v Paříži prohlášení podle zákona č. 193/1999 Sb., o státním občanství některých bývalých československých státních občanů. Osvědčení o státním občanství ČR bylo žalobkyni vydáno dne 29. 4. 2003 a tímto dnem nabyla žalobkyně státní občanství ČR. Dne 8. 7. 2003 učinila žalobkyně další prohlášení za své dvě nezletilé děti, S. M., nar. X a J. S., nar. X. Toto prohlášení bylo odmítnuto rozhodnutím Úřadu městské části Praha 10 (dále jen

„správní orgán I. stupně“). Správní orgán I. stupně to odůvodnil tak, že prohlášení ze dne 8. 7. 2003 učinila žalobkyně již ne jako bývalá občanka, ale jako státní občanka ČR. Podmínky pro nabytí státního občanství podle zákona č. 193/1999 Sb. tedy nebyly splněny.

[2] Žalovaný odvolání žalobkyně dne 21. 11. 2005 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Ztotožnil se přitom se závěrem obsaženým v napadeném rozhodnutí. Nabytí státního občanství nezletilou osobou, která nesplňuje podmínky zákona č. 193/1999 Sb., je totiž podmíněno tím, že tato osoba je zahrnuta do prohlášení o státním občanství, které činí rodič - „bývalý občan“. Žalobkyně však prohlášení za své děti učinila teprve v okamžiku, kdy již nabyla státní občanství ČR. Nebyla proto „bývalým občanem“, a prohlášení učinit již nemohla. Žalovaný odmítl též odkazy žalobkyně na odlišnou rozhodovací praxi Úřadu městské části Praha 5. Šlo o nesprávný úřední postup, který se nemůže stát precedentem pro rozhodování ostatních orgánů veřejné správy. Pro věc byla irelevantní (a nadto neprokazatelná) argumentace žalobkyně, podle níž dvě po sobě jdoucí prohlášení volila po předchozí konzultaci s pracovníky velvyslanectví v Paříži. V okamžiku prvního prohlášení prý u sebe neměla doklady o svých dětech.

[3] Městský soud žalobě žalobkyně vyhověl a zrušil rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku uvedl, že pod pojmem „bývalý občan“ ve smyslu zákona č. 193/1999 Sb. nutno rozumět osobu, která splňuje podmínky § 1 odst. 1 tohoto zákona. Proto byla žalobkyně i v okamžiku druhého prohlášení „bývalým občanem“, neboť byla stále osobou, která za podmínek v zákoně uvedených pozbyla své státní občanství. Městský soud taktéž poznamenal, že výklad zákona č. 193/1999 Sb. zastávaný žalovaným by vedl k absurdním důsledkům.

II.

Stručné shrnutí základních argumentů uvedených v kasační stížnosti

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní polemizuje se soudním výkladem § 1 odst. 1 a § 2 odst. 1 zákona č. 193/1999 Sb. Prohlášení podle cit. ustanovení zákona směřuje k nabytí státního občanství, a mohou jej tedy z podstaty věci učinit jen ty osoby, které ještě státními občany nejsou. Žalobkyně se stala státní občankou 29. 4. 2003, nemohla tedy nabýt státní občanství prohlášením učiněným dne 8. 7. 2003. Prohlášení, jímž se nabývá státního občanství, lze učinit pouze jednou, neboť je zcela vyloučeno, aby státní občanství ČR nabyl státní občan ČR. Činí-li tedy prohlášení osoba, která je státním občanem ČR, nezbyvá než toto prohlášení odmítnout, neboť takové osobě již nelze vydat osvědčení o státním občanství, jehož vydáním se státní občanství nabývá (§ 4). Pro dítě, které není bývalým občanem, není možno činit samostatné prohlášení, ale naopak je nutno takové dítě zahrnout do prohlášení rodiče - bývalého občana. Tímto prohlášením nabývá nezletilec státní občanství společně s rodičem. V tomto odkazuje stěžovatel též na text důvodové zprávy k zákonu č. 193/1999 Sb. Dle názoru stěžovatele tedy městský soud pochybil, pokud nedostatečným způsobem posoudil konstitutivní povahu prohlášení podle zákona č. 193/1999 Sb. a osvědčení o nabytí státního občanství, které je na základě tohoto prohlášení vydáváno. Toto nesprávné

posouzení právní otázky následně vedlo k nezákonnému výroku soudu o zrušení rozhodnutí stěžovatele.

[5] Stěžovatel současně navrhnul přiznat kasační stížnosti odkladný účinek. Stěžovatel je totiž podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem městského soudu, a v dalším řízení bude nucen vydat žalobkyni opětovně osvědčení o nabytí státního občanství podle § 4 zákona č. 193/1999 Sb. Vzhledem ke konstitutivní povaze tohoto osvědčení, které nelze zrušit s ohledem na ochranu práv nabytých v dobré víře, by se ale projednání kasační stížnosti stalo bezúčelným.

[6] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Jediná kasační námitka stěžovatele se týká nesprávného posouzení právní otázky v předchozím řízení [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Jejím předmětem je posouzení správnosti výkladu § 1 odst. 1 a § 2 odst. 1 zákona č. 193/1999 Sb., o státním občanství některých bývalých československých státních občanů.

[9] Podle § 1 odst. 1 *[f]yzická osoba, která pozbyla státní občanství Československé republiky, Československé socialistické republiky, České socialistické republiky nebo České republiky v období od 25. února 1948 do 28. března 1990 propuštěním ze státního svazku nebo v souvislosti s nabytím státního občanství jiného státu, s nímž měla nebo má Česká republika uzavřenu smlouvu upravující otázku zamezení vzniku dvojího státního občanství, (dále jen "bývalý občan") může nabýt státního občanství České republiky na základě prohlášení o státním občanství České republiky (dále jen "prohlášení"), pokud uvedená mezinárodní smlouva nestanoví jinak. Podle § 2 odst. 1 [b]ývalý občan může do prohlášení učiněného podle § 1 zahrnout i fyzickou osobu mladší 18 let (dále jen "dítě"), i když se nejedná o bývalého občana. Stěžovatel v podstatě argumentuje, že „bývalý občan“ ztrácí možnost získat postupem podle § 2 odst. 1 státní občanství pro své nezletilé dítě, pokud sám již dříve získal občanství prohlášením podle § 1 odst. 1.*

[10] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře ztotožňuje s judikaturou Ústavního soudu, podle níž jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je toliko východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity (poprvé náleží ÚS ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publ. pod č. 30/1998 Sb., část IV/c, všechny zde cit. nálezy ÚS jsou přístupné též na <http://nalus.usoud.cz/>). Jak Ústavní soud opakovaně zdůraznil, obecný soud *není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z*

principiů, jenž mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci (poprvé nálezní ÚS ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, publ. pod č. 63/1997 Sb., část V.). Ve světle těchto metodologických direktiv posoudil Nejvyšší správní soud i právní otázku v nyní projednávané kauze.

[11] Legislativní zkratka „bývalý občan“ je pro účely zákona č. 193/1999 Sb. definována v § 1 odst. 1. Ve smyslu textu citovaného v úplnosti shora v bodě [9] je tedy „bývalým občanem“ fyzická osoba, která pozbyla státní občanství Československé republiky, Československé socialistické republiky, České socialistické republiky nebo České republiky v období od 25. února 1948 do 28. března 1990 propuštěním ze státního svazku nebo v souvislosti s nabytím státního občanství jiného státu, s nímž měla nebo má Česká republika uzavřenu smlouvu upravující otázku zamezení vzniku dvojího státního občanství. V dané věci nevznikl spor o tom, že žalobkyně ve smyslu této definice je „bývalým občanem“. Ačkoliv jedinec nabude české státní občanství prohlášením dle zákona č. 193/1999 Sb., nepřestává být z toho důvodu „bývalým občanem“ ve smyslu legislativní zkratky zavedené tímto zákonem. Skutečnost, že § 2 odst. 1 hovoří v souvislosti se zahrnutím dítěte o „bývalém občanovi“, tedy sama o sobě nevede k závěru, na kterém trvá stěžovatel, totiž že prohlášení učiněné pro nezletilé dítě osobou, která podle zákona č. 193/1999 Sb. již občanství nabyla, není prohlášením učiněným „bývalým občanem“.

[12] Lze se jistě ztotožnit s výchozí tezí stěžovatele, že zákon č. 193/1999 Sb. zná jen jeden druh prohlášení, na jehož základě může bývalý občan, resp. děti, i když nejsou bývalými občany, nabýt státního občanství. Tímto prohlášením je prohlášení učiněné bývalým občanem podle § 1 odst. 1. Výklad stěžovatele je však takový, že poté, co bývalý občan učiní prohlášení podle § 1 odst. 1, nemůže následně učinit prohlášení ve prospěch svého dítěte. Důsledky nastolené takovýmto výkladem ovšem nelze tolerovat.

[13] Zákon č. 193/1999 Sb. pro prohlášení původně stanovil pětiletou lhůtu počítanou ode dne účinnosti tohoto zákona (§ 5). Novelou provedenou zákonem č. 46/2006 Sb. však byl do zákona nově doplněn § 5a. Podle § 5a prohlášení podle § 1, která nebyla učiněna ve lhůtě stanovené v § 5, lze opětovně činit ode dne 1. června 2005. Možno poznamenat, že zákonodárce zde záměrně zvolil cestu pravé zpětné působnosti novely, a to evidentně s ohledem na velký význam, který problematice novelou upravené přikládal, stejně jako s ohledem na to, že novela sama o sobě mohla působit jen ve prospěch fyzických osob, a nemohla se nijak negativně dotknout jejich právní sféry. V důsledku novely se tedy stala možnost učinit prohlášení o státním občanství časově neomezená. Se zřetelem na časovou neohraničenost možnosti učinit prohlášení podle § 1 odst. 1 zákona nutno toto ustanovení vyložit jako zákonné zakotvení možnosti bývalého občana podat prohlášení za osoby uvedené v § 2 odst. 1 (dětí) *kdykoliv*, a to i poté, co bývalý občan získá státní občanství.

[14] Podat prohlášení o státním občanství jménem dětí tedy není nutno činit současně s prvním prohlášením samotného bývalého občana podle § 1 odst. 1, a dokonce jej není nutno učinit ani před okamžikem nabytí státního občanství ze strany rodiče dítěte - bývalého občana (§ 8 ve spojení s § 4). Bývalý občan totiž i poté, co nabyl prohlášením státního občanství, může učinit prohlášení jménem osob uvedených v § 2 odst. 1. Argumentace stěžovatele polemizující s absurdností rozhodnutí o novém nabytí státního

občanství osobou, která se již občanem stala (porušení zásady *ne bis in idem*), tedy není na místě. Nebude totiž již rozhodováno o státním občanství bývalého občana (o tom již rozhodnuto bylo), ale jen o státním občanství dětí, tedy o nově vymezeném předmětu prohlášení, který dosud správním orgánem vyřízen nebyl.

[15] Právě uvedené právní závěry jsou významně podpořeny též smyslem a účelem zákona č. 193/1999 Sb. Ten vyjádřil zákonodárce již v preambuli tohoto zákona. Podle ní byl zákonodárce při přijetí tohoto zákona veden snahou *zmírnit následky některých křivd, k nimž došlo v období let 1948 až 1989, vědom si, že zahraniční Češi a krajané přispívají k udržování a pěstování národního kulturního dědictví, jakož i k prohlubování vztahů sounáležitosti s Českou republikou a že český exil vyvíjel v emigraci významnou duchovní, politickou a kulturní činnost ve prospěch obnovení svobody a demokracie ve své vlasti a tato činnost si zaslouží mimořádného uznání*. Zákon č. 193/1999 Sb. tedy patří ke skupině zákonů, které reagují na křivdy spáchané komunistickým režimem v letech 1948 až 1989. Smyslem zákona je zmírnit následky těchto křivd. Přistoupit pouze k mechanickému výkladu zákonných ustanovení, aniž by bylo přihlédnuto k vůli zákonodárce v těch typech právních předpisů, jako je zákon č. 193/1999 Sb., by však v mnoha případech nezmiřnilo následky starých křivd, ale naopak by mohlo způsobit křivdy nové (srov. k podobné linii argumentace v oblasti restitučních zákonů nálezy ÚS ze dne 7. 4. 1999, sp. zn. II. ÚS 234/97, Sb. ÚS, sv. 14, č. 53, s. 7 násl.).

[16] Stěžovatel argumentuje v kasační stížnosti záměrem zákonodárce. Cituje důvodovou zprávu k zákonu č. 193/1999 Sb., která mj. opakuje text zákona, tedy možnost zahrnutí dětí do prohlášení rodiče nebo rodičů, s tím, „že současně s nimi nabývá státní občanství“ dítě (zvýraznění stěžovatele, srov. sněmovní tisk 158/0, Vládní návrh zákona o státním občanství některých bývalých československých státních občanů, ze dne 17. 2. 1999, přístupný v digitálním repozitáři PS PČR, www.psp.cz). Cit. věta důvodové zprávy však nijak nevysvětluje, zda předkladatel o tomto hovořil jako o typové situaci, která nijak nevylučovala, jakkoliv výjimečné, prohlášení o dětech učiněné *ex post*, či zda o této situaci hovořil jako o jediné přípustné normativní modalitě. V každém případě rozhodující pro uchopení smyslu zákona je to, co zákonodárce vyjádřil v zákoně, v tomto případě v preambuli zákona. Tam jednoznačně vyslovil záměr napravit některé křivdy, kterých se na bývalých občanech dopustil komunistický režim (srov. text preambule cit. v předchozím bodě).

[17] Tento záměr se ještě umocnil přijetím senátního návrhu novely zákona (zákon č. 46/2006 Sb.), jehož prizmatem je nutno vykládat též objektivní smysl zákona v současnosti, a to tím spíše, že tato novela má retroaktivní účinky (srov. k tomu bod [13]). Jak opakovaně uvádí Ústavní soud, smysl a účel zákona lze dovodit především z autentických dokumentů, vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří též argumentace, přednesená v rozpravě při přijímání návrhu zákona (srov. takto již stanovisko pléna ÚS sp. zn. Pl. ÚS - st 1/96 ze dne 21. 5. 1996, část IV.). V novele se zákonodárce jasně přihlásil k tezi pregnantně formulované jedním z poslanců v průběhu třetího čtení novely v Poslanecké sněmovně dne 23. 11. 2005, podle níž *nespravedlnost, které se vůči [českým krajanům] dopustil totalitní režim, [nesmí být] umocněna nespravedlností, jíž by se vůči nim dopustila demokratická Česká republika* (poslanec Jan Kavan, viz digitální repozitář PS PČR, www.psp.cz).

[18] Zákon umožňuje nastolit ohledně státního občanství tzv. bývalých občanů takovou situaci, v níž by se nalézali, kdyby nebyli bývali propuštěni ze státního svazku. Smyslem tedy je restituce této části osobního statutu. Pokud jde o děti tzv. bývalých občanů, musí se restituční důsledky vztahovat i na ně. Jestliže by byli jejich rodiče v době narození dětí státními občany ČR, kterýžto stav se snaží zákon č. 193/1999 Sb. obnovit, nabyly by děti státní občanství ČR (resp. ČSR) narozením (§ 8 odst. 1 a 4 zákona č. 39/1969 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České socialistické republiky, § 3 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky). Od práva tzv. bývalých občanů na znovunabytí jejich dřívějšího českého státního občanství, založeného zákonem č. 193/1999 Sb., je proto odvozeno právo dětí tzv. bývalých občanů nabýt české státní občanství.

[19] Významným argumentem ve prospěch shora podané interpretace je též princip přednosti mezinárodněkonformního výkladu českého práva před výkladem nekonformním (čl. 1 odst. 2 Ústavy, srov. k tomu nálezn. sp. zn. Pl. ÚS 66/04, publ. také jako č. 434/2006 Sb. - *Evropský zatýkací rozkaz*, bod 79). Jedním ze základních principů úpravy státního občanství je princip zabezpečení jednotného státního občanství rodičů a dětí. Úmluva o právech dítěte (publ. pod č. 104/1991 Sb.) zakotvuje v čl. 7 odst. 1 právo každého dítěte na státní příslušnost a v čl. 8 odst. 1 právo na zachování státní příslušnosti s vyloučením nezákonných zásahů. Evropská úmluva o státním občanství (publ. pod č. 76/2004 Sb. m. s.) ukládá státům povinnost zajistit mírnější režim pro získání státního občanství dětí, jejichž jeden z rodičů získal státní občanství daného státu [čl. 6 odst. 4 písm. c)]. Zákon č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, promítá tyto mezinárodněprávní závazky ČR zejména do § 9 a § 11 odst. 1 písm. f). Rodiče mohou do své žádosti o udělení státního občanství ČR zahrnout i své dítě (§ 9 odst. 1), stejně jako mohou podat jménem svého dítěte samostatnou žádost (§ 9 odst. 3). Shodně je konstruováno i nabytí státního občanství dítětem na základě prohlášení dle § 6 odst. 2 a 3 zákona č. 40/1993 Sb.

[20] Zákon č. 193/1999 Sb. dle doslovného znění § 2 odst. 1 sice přejímá pouze konstrukci vyjádřenou již v § 9 odst. 1 (též § 6 odst. 2) zákona č. 40/1993 Sb., avšak nelze z něho dovodit, že by vylučoval podání samostatného prohlášení ve prospěch dítěte. Zahrnutí dítěte do prohlášení rodiče je nepochybně typovým případem, nikoliv však jediným (viz bod [16] shora). Hlavní význam § 2 zákona č. 193/1999 Sb. spočívá v tom, že umožňuje, aby státní občanství ČR nabylo též dítě, na které nelze nahlížet jako na tzv. bývalého občana. Dále předepisuje, jaké doklady je nutno v tomto případě předložit. Smyslem tohoto ustanovení rozhodně není omezit právo dítěte učinit prohlášení o státním občanství tím, že tak může učinit výlučně současně se svým rodičem (tzv. bývalým občanem) ve společném prohlášení.

[21] V situaci, kdy je možných vícero výkladů právního předpisu, z nichž jeden se plně shoduje s vůlí historického zákonodárce, stejně jako s objektivním smyslem zákona v daném prostoru a čase, a současně chrání subjektivní veřejná práva (zde dokonce veřejnoprávní nárok, srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2006, čj. 2 As 31/2005 - 78) adresátů právní normy, nutno zvolit právě tento výklad. Nelze provádět výklad opačný, který je se všemi třemi právě uvedenými standardy v rozporu. Městský soud zcela správně

upozorňuje, že výklad zastávaný stěžovatelem by vedl k absurdním důsledkům, jako je např. ztráta možnosti získat české státní občanství pro děti pouze v důsledku opomenutí, kvůli kterému nebyly zahrnuty do prohlášení o státním občanství jejich rodičů. Lze si nicméně představit též jiné možnosti, kde by výklad zaujatý stěžovatelem vyvolal neudržitelné konsekvence. Příkladem je dítě, které se narodí teprve poté, co bývalý občan učiní prohlášení podle zákona č. 193/1999 Sb., a dříve, než jeho rodič obdrží osvědčení o státním občanství. V logice výkladu stěžovatele by již nebylo možno prohlášení ve vztahu k nově narozenému dítěti uplatnit.

[22] Právo, nahlížené výkladem, který zastává stěžovatel, se stává atomizovaným souborem právních norem, z něhož se vytrácejí jakékoliv hodnoty a principy a úcta k lidskému jednotlivci. Tento výklad je tak v rozporu se základní maximou české ústavy, podle níž státní moc slouží všem občanům (čl. 2 odst. 3 Ústavy), odnímá právu jakýkoliv společenský účel, a namísto toho se právní normy stávají samouúčelnými. Náзор, podle něhož společenská realita slouží potřebám práva a jeho formalit a jako taková se musí podřítit přirozeným tendencím orgánů veřejné moci o usnadnění rozhodovacího procesu, však je v bytostném rozporu s judikaturou NSS (viz k tomu obecně rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008 - 49, bod 18, publ. též pod č. 1746/2009 Sb. NSS, na s. 30).

[23] Z konstantní judikatury Ústavního soudu vyplývá, že zásah do základních práv (zejména práva na spravedlivý proces) může být založen uplatněním přepjatého formalismu při aplikaci práva. Jak nedávno Ústavní soud shrnul, v oblasti aplikace předpisů vyrovnávajících se s československou totalitní minulostí se jeho judikatura opakovaně vyslovila proti kladení formalistních překážek, kterými je všemožně bráněno naplnění účelu daných právních předpisů. Slovy Ústavního soudu, ten *v minulosti odmítl praxi obecných soudů (a to ostatně nejen v případě restitucí), kdy je sofistikovanou argumentací zdůvodňována zjevná nespravedlnost* (nález ze dne 2. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 1499/07, bod 40). Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že právě takovým přepjatým formalismem, který zdůvodňuje zjevnou nespravedlnost, je též stěžovatelův výklad zákona č. 193/1999 Sb.

[24] Soud tedy shrnuje, že v situaci, kdy rodič dítěte (tzv. bývalý občan) nabytí státní občanství ČR na základě zákona č. 193/1999 Sb., nelze § 1 odst. 1 a § 2 odst. 1 tohoto zákona interpretovat jinak, než že rodič dítěte může kdykoliv poté učinit samostatné prohlášení o státním občanství České republiky dle zákona č. 193/1999 Sb. v zastoupení svého dítěte.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[25] Z výše uvedeného vyplývá, že kasační námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o zamítnutí kasační stížnosti, neboť krajský soud správně zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodů výše rozebíraných. Důvody pro postup z úřední povinnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. nebyly shledány.

[26] Jelikož Nejvyšší správní soud bez odkladu rozhodl o celé kasační stížnosti stěžovatele, čímž plně vyčerpal předmět řízení vedeného před tímto soudem, nezabýval se již samostatně návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[27] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalobkyni v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a proto jí nebyla náhrada nákladů přiznána.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2009

Baxa

JUDr. Josef

předseda

senátu